

нѣло, съ ржце студени като ледъ. Сестра му го следи, обяснява му това и онова, но то ни дума, ни звукъ!

Въ нѣкакъвъ унесъ — то си отива цѣло превърнато въ мумия — и чакъ когато всички си лѣгатъ, подъ покривкитѣ се раздаватъ глухитѣ ридания на момичето.

Какво е станало! Що се е случило? Какво е потресло така малкото момиче?

Душата е била поразена отъ мълнията на изкуството! Огъ тогава малката Роза заживѣва съвсемъ новъ животъ. Нейната мечта е да стане пѣвица. Като Кастелиано, Гаравалия, Ботеро и др.

И скрита на тавана облечена въ нѣкой старомоденъ малаковъ на майка си — тя играе и режисира своитѣ другарки въ разни детски измислици.

Но това не остава скрито отъ голѣмата сестра. Тя все я следи, бди, и ведъжъ когато нейния „малъ“ се покатерва на тавана — тя го проследява — разбутва единъ малаковъ и, изгубила равновѣсие, малката Роза пада върху плочитѣ на двора — и разбива челото си.

Смуть, ужасъ въ цѣлия домъ — но малката артистка нито заплаква дори. Това е първия знакъ — орденъ за изкуство, който нашата трагичка получава отрано, — запечатанъ съ кръвъ върху лѣвата ѝ вежда, останалъ ѝ за презъ цѣль животъ.

Но съ това работата не се свършва! Момичето живѣе въ своя заключенъ миръ — и въпреки своя страхъ отъ този неудържимъ нагонъ къмъ сцената — домашнитѣ пакъ завеждатъ 13 годишната вече Роза на Иванко. Образътъ на Мария, който тя по-късно възсѣздава художествено, още повече разпаля жаждата ѝ за животъ предъ рампата — и дала обѣтъ на себе си, че на всѣка цена ще стане артистка — тя заявява това, за най-великъ ужасъ, на своитѣ близки и домашни.

Протича още цѣла година. Момичето, чете, расте, избуяло вече доста на ръстъ — и дълго чакания случай се явява.

Известниятъ тогава артистъ и поетъ Стоянъ М. Поповъ — търсилъ цѣль животъ „драматическа